

Sygn. akt IV U 790/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Monika Wawro
Protokolant:	sekr. sądowy Tomasz Miłosz

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2018 r. w Olsztynie

sprawy B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania B. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 25 października 2017 roku nr (...) - (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje odwołującemu B. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01 października 2017 roku do dnia 07 listopada 2017 roku.

Sygn. akt IV U 790/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 25 listopada 2017 roku znak: (...) – na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił B. K. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01 października 2017 roku do 07 listopada 2017 roku z uwagi na fakt kontynuowania pracy zarobkowej z tytułu wykonywania umowy zlecenia zawartej w dniu 18 sierpnia 2015 roku.

Od powyższej decyzji B. K. złożył odwołanie, wnosząc o przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres. W uzasadnieniu Odwołania wymieniony wskazał, iż w okresie od 01 października 2017 roku do chwili złożenia odwołania nie wykonywał pracy zarobkowej. Wskazał również, że od wielu miesięcy nie wykonywał pracy zarobkowej także dla firmy (...) S.A., z którą łączyła go umowa zlecenia. Odwołujący podkreślił, iż umowa zlecenia firmie (...) S.A. została wypowiedziana w dniu 10 listopada 2017 roku. Wskazał również, że jego niezdolność do pracy powstała 01 września 2017 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał w całości swoją argumentację z uzasadnienia decyzji z dnia 10 listopada 2017 roku. Nadto, organ wskazał, że po ustaniu zatrudnienia odwołujący

nie zgłosił się do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu umowy zlecenia, która miał zawartą do dnia 13 stycznia 2018 roku. W ocenie organu, Odwołujący po ustaniu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę nie dokonał zgłoszenia i nie podlega do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący był pracownikiem (...) Spółki Akcyjnej do dnia 30 września 2017 roku. Jednocześnie B. K. od dnia 18 sierpnia 2015 roku miał zawartą umowę zlecenia z (...) S.A. we W., która obowiązywać miała do dnia 13 stycznia 2018 roku.

(bezsporne)

B. K., zgodnie z zaświadczeniami lekarskimi pozostawał niezdolny do pracy w okresie od dnia 20 września 2017 roku do dnia 06 października 2017 roku; od 07 października 2017 roku do dnia 17 października 2017 roku; od 18 października 2017 roku do dnia 07 listopada 2017 roku; od dnia 08 listopada 2017 roku do dnia 30 listopada 2017 roku.

(d: akta ZUS)

W okresie od dnia 01 października 2017 roku Odwołujący nie wykonywał żadnych czynności z tytułu umowy zlecenia, nie podpisał żadnej umowy z klientem, nie otrzymał także żadnego wynagrodzenia za okres od dnia 01 października 2017 roku od zleceniodawcy.

(d: pismo zleceniodawcy- k. 29 akt ZUS)

Decyzją z dnia 25 listopada 2017 roku znak: (...) – na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił B. K. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01 października 2017 roku do dnia 07 listopada 2017 roku z uwagi na fakt kontynuowania pracy zarobkowej z tytułu wykonywania umowy zlecenia z dnia 18 sierpnia 2015 roku. Umowa zlecenia miała trwać do dnia 13 stycznia 2018 roku. Odwołujący pismem z dnia 10 listopada 2017 roku wypowiedział umowę zlecenia.

(d: akta ZUS, wypowiedzenie umowy zlecenia- k.4)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie B. K. jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zakres sporu pomiędzy stronami sprowadzał się do ustalenia, czy ubezpieczony kontynuował w okresie orzeczonej niezdolności do pracy po ustaniu stosunku pracy, tj. w okresie od dnia 01 października 2017 roku do dnia 07 listopada 2017 roku (w okresie objętym sporem) działalność zarobkową.

Zgodnie bowiem z treścią art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2005r. Nr 31, poz. 267) zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

W konsekwencji, Sąd winien skoncentrować się na ustaleniu, czy B. K. rzeczywiście kontynuował, bądź wykonywał działalność zarobkową w okresie po ustaniu stosunku pracy.

Podnieść przy tym należy, iż zasiłek chorobowy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego, rekompensującym utratę zarobków na skutek choroby. Ryzyko ubezpieczeniowe, objęte ubezpieczeniem z tytułu choroby odnosi

się do niemożliwości uzyskiwania dochodów w razie jego spełnienia. Zasiłek chorobowy przysługuje zatem tylko wówczas, gdy choroba uniemożliwia uzyskiwanie dochodu z pracy. Natomiast przez pracę zarobkową rozumie się wszelką aktywność zarobkową, wykonywaną na każdej podstawie prawnej (umowa o pracę, umowa cywilnoprawna, samozatrudnienie) albo bez takiej podstawy (tzw. praca na czarno), bez względu na wymiar czasu tej pracy.

Sąd Najwyższy stwierdził, że pracą zarobkową, której wykonywanie w okresie orzeczonej niezdolności do pracy powoduje utratę prawa do zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267) jest każda aktywność ludzka zmierzająca do osiągnięcia zarobku, w tym pozarolnicza działalność gospodarcza, choćby nawet polegająca na czynnościach nieobciążających w istotny sposób organizmu przedsiębiorcy i zarazem pracownika pozostającego na zwolnieniu lekarskim (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2005 r. I UK 370/04 OSNP 2005/21/342, OSP 2006/12/134).

Należy zgodzić się także z ugruntowaną w orzecznictwie interpretacją pojęcia „pracy zarobkowej”- nie chodzi tu bowiem w szczególności o wykonywanie pracy podporządkowanej, czy zależności służbowej, co jest charakterystyczne dla stosunku pracy. Jest to „praca” w potocznym tego słowa znaczeniu, w tym także wykonywanie różnych czynności na podstawie różnych stosunków prawnych o charakterze cywilnoprawnym, a także prowadzenie własnej działalności gospodarczej, samozatrudnienie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 maja 1996 r. III AUr 388/96). Jakkolwiek wskazane wyżej orzeczenia dotyczą pojęcia pracy zarobkowej wskazanego w treści art. 17 cytowanej ustawy, podczas, gdy art. 13 wskazuje na działalność zarobkową, co jest w ocenie Sądu, pojęciem nieco szerszym, to jednak powyższe wyroki zachowują aktualność także w przedmiotowej sprawie.

I tak, przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że, w ocenie Sądu, z całą pewnością Odwołujący nie kontynuował działalności zarobkowej w spornym okresie. Dowodów na kontynuowanie takiej działalności nie dostarczył ZUS, a sam Odwołujący przedstawiając stosowne dokumenty, którym Sąd dał wiarę, oraz zleceniodawca zaprzeczyli podejmowaniu przez Odwołującego jakichkolwiek czynności z tytułu umowy zlecenia i otrzymaniu za ten okres wynagrodzenia- a w konsekwencji kontynuowaniu przez niego działalności zarobkowej.

Nadto, ustawodawca nie wskazał jako podstawy utraty prawa do zasiłku chorobowego- aktywnego statusu zleceniobiorcy jako ubezpieczonego, lecz kontynuowanie przez niego działalności zarobkowej, a zatem podejmowanie czynności objętych umową zmierzających do osiągnięcia dochodu, co w rzeczywistości, w sytuacji Odwołującego nie miało miejsca. Zatem w ocenie Sądu, nie został spełniony podstawowy warunek, jakim jest kontynuowanie działalności zarobkowej, przez którą należy rozumieć każdą aktywność ludzką nakierowaną na uzyskanie zarobku. Wobec tego, iż Odwołujący nie podejmował takiej działalności, w konsekwencji wobec ciągłości zwolnienia nadal przysługuje mu zasiłek chorobowy z uwagi na niezdolność do pracy powstałą w okresie obowiązywania obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego z tytułu umowy o pracę.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc – zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał Odwołującemu prawo do prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01 października 2017 roku do dnia 07 listopada 2017 roku.

S SR Monika Wawro